

ÖLÜMÜ YAŞAYANLARDAN BİR ÖYKÜ (7)

(...dünden devam)

(Gerçekten birçok olay, bizim görünüşe bakarak değerlendirmemizin tersinedir. Görünüşte bize ters, yanlış gelen şey, gerçekte hikmete bağlıdır, öyle olması gereklidir. Bunun en güzel kanıtı da Mûsâ ile Hızır kıssasıdır. Bize ters gelen birçok olayın, Tanrısal hikmet uyarınca cereyan ettiğini belirtmek üzere yüce Allah Kur'ân-ı Kerîm'de Mûsâ ile Hızır öyküsünü anlatmıştır.)

Daha sonra Betty, cennetin bir bölümünde binlerce meleğin, çevresini sardığını, hayatındaki olayları çok sür'atlı biçimde gözünün önüne serdiklerini, bu olayların hikmetini; diğer insanların kendisi hakkındaki düşünce ve yargılarını, bunların nedenini sözle değil, fakat düşünce akımı şeklinde açıkladıklarını; kendisinin, bu bilgileri edindikten sonra, misyonunu tamamlamak üzere yeniden dünyevî hayata dönmesinin daha iyi olacağını söylediklerini belirtiyor ve ruhunun, yeniden dünyâsal bedenine dönüşünü anlatıyor:

Dönüş:

Görüntü yeniden gözden kayboldu ve ben son bir kere sonsuzluktaki dostlarıma, bana rehberlik eden iki kadına, üç iyilik meleğime ve tanıdığım, sevdiğim birçoklarına baktım. Onlar asil, üstün, mükemmeldiler ve ben onların ruhlarının sadece bir kısmını bildiğimi görüyordum. Cennetin bir kısmını, sadece küçük bir bölümünü görmüş olmam bile, beni son derece imtiyazlı bir insan kılıyordu.

Hiçbir veda sözcüğü söylenmedi. Yeniden kendimi hastane odasında buldum. Kapı yarı açıktı, lavabonunun üzerindeki ışık hâlâ yanıyor ve vücudum battaniyelerin altında yatıyordu. Havada durarak ona baktım ve içim iğrenme duygusu ile doldu. Soğuk ve ağır görünüyordu, bu bana çamura ve ise batmış ve bir köşeye atılmış eski önlükleri hatırlatmıştı... Bedenin hantal ağırlığı ve soğukluğu tiksindiriciydi. Sanki binlerce volt elektriğe çarpılmış gibi içeride kıvranıyordum. Vücudumun tüm hastalıklarını ve acılarını hissetmeye başladım ve teselli edilemez bir depres-yona girdim. Ruhsal özgürlüğün mutluluğunu tattıktan sonra şimdi yine tenin esaretindeyim.

Kendimi vücudum içinde kapana kısılmış hissederken üç dostum yeniden yatağımın yanında belirdiler. Benim iyilik meleklerim, beni rahatlatmak için yardıma gelmişlerdi. Sessizce yanımda durdular, gözlerimin içine bakarak sevgilerini bana yaydılar ve ruhumu, bütün acıları bastıran bir sevgi ile doldurdular. Onların varlığı ve sözleri beni çok rahatlattı. Dünyâya dönme kararımdan dolayı memnun idiler. “Ama şimdi biraz dinlenmelisin” dediler. Ve içimde, son derece huzur verici ve sakinleştirici bir duygu uyandırdılar. Ve o anda derin, şifa verici bir uykuya daldım.

Ne kadar uzun süre uyuduğumu bilmiyorum. Gözlerimi açtığımda saat gecenin ikisiydi. Ölümümün üzerinden dört saat geçmişti. Bu zamanın ne kadarının ruhlar âleminde geçtiğini bilmiyordum. Ama bana, olan biten şeyler için bu süre son derece yetersiz görünüyordu. Şimdi kendimi dinlenmiş hissediyordum, ama yine de derin depresyondan tamamıyla sıyrılmış değildim.

Tam gözlerimi kapayıp yeniden uykuya dalacakken kapıda bir hareket hissettim. İçeriye doğru girmeğe çalışan korkunç yaratıklar gördüm. Bunlar yarı insan, yarı hayvan uzun pençe, ya da tırnakları, vahşi, sert insan suratları olan, kısa, kaslı beş yaratıktı. Hırlayarak homurdayarak, tıslayarak bana doğru yaklaştılar. Nefret doluydular ve beni öldürmeye çalıştıklarını biliyordum. Çok korktum, bağırarak istedim ama bağırarak gücüm yoktu.

(devamı yarın..)